

Canh Bạc

Trời nắng như đổ lửa, ánh nắng cháy bỏng phủ trên hòn đảo đơn độc giữa biển.

Hắn không biết mình đang ở đâu. Hắn chỉ biết mình vừa thoát chết. Con tàu chìm mau sau khi va phải đá ngầm đêm qua. Thuyền cấp cứu và phao cấp cứu được thả nhanh xuống biển nhưng quá nhiều hành khách kinh hoàng nên sự hỗn loạn diễn ra, hậu quả là đa số thuyền cấp cứu bị lật. Có lẽ hắn là người duy nhất còn sống sót. Hắn văng xuống biển khi thuyền cấp cứu của hắn bị lật. Hắn bơi rất giỏi. Nhưng bơi giỏi đến mấy thì phỏng ích gì khi ở giữa biển? Hắn kiệt lực khi trời tờ mờ sáng. Khi mọi hy vọng, mọi nỗ lực đã tàn, chỉ còn lại cảm giác rã rời cả thể xác lẫn tinh thần, hắn chỉ muốn nhắm mắt buông xuôi cho thân xác chìm xuống biển, hắn chỉ thêm được nghỉ ngơi, thư giãn, chỉ khao khát được yên nghỉ. Cái chết lúc bấy giờ chẳng có gì đáng sợ như người ta vẫn thường nói.

Ngay lúc đó, một vật gì chạm vào tay hắn. Một cái phao!

Có lẽ nó là một trong những cái phao cứu sinh của con tàu đó. Hy vọng sống còn lại trỗi dậy trong hắn. Hắn chụp lấy nó, ôm chặt. Hắn trôi trên biển đến trưa ánh nắng gay gắt chói chang. Những cuộn sóng ập đến, nhắc bóng hắn lên rồi ném xuống... nước biển mặn chát trong miệng hắn. Hắn không dám mở miệng ra nữa. Cổ họng khô đắng, hắn bắt đầu thấy chóng mặt. Bỗng hắn thấy một chấm đen ở phía chân trời. Hắn mờ to mắt... một con tàu! Hắn đập chân như điên, cố bơi về hướng đó, một tay giữ cái phao, một tay quơ lia lịa trong không khí, miệng gào to. Chiếc tàu lớn dần rồi nó quẹo sang hướng khác. Hắn cuống cuồng bơi theo một cách tuyệt vọng. Hắn kêu gào, hắn khóc rống lên, tay quơ điên dại. Con tàu từ từ mất dạng. Hắn không bơi nữa, không la hét nữa mà chết lặng, mắt ngây dại như vừa trông thấy một ảo ảnh. Rồi hắn bật khóc, khóc nức nở.

Hắn mặc cho sóng đưa đẩy, lênh đênh trên biển. Đêm xuống. Đêm trên biển lạnh buốt. Hắn không còn bao nhiêu sức lực nữa. Hắn chỉ biết bám chặt lấy cái phao, đầu óc trống rỗng.

Một cuộn sóng lớn ập xuống, hất văng cái phao khỏi tay hắn. Chới với trong tuyệt vọng, trong màn đêm dày đặc, giữa sóng nước mênh mông, hắn nghĩ thầm “Thế là hết”.

Hắn muốn buông xuôi tay nhưng bản năng đòi quyền sống. Hắn nổi người trên biển, sóng đưa hắn đi. Cuối cùng, cái gì đến phải đến. Hắn kiệt lực hoàn toàn và vào đúng lúc hắn sắp để mặc cho thân xác chìm xuống biển thì một bên vai hắn chạm vào cái gì cứng như đá.

Hắn quơ tay sờ soạng. Đúng, tay hắn chạm mặt đá cứng! Đất liền à? Hắn không rõ. Hắn leo lên, loạng choạng. Hắn ngồi xuống. Đến giờ phút này, cái mệt rã rời ập đến, bản năng đòi hỏi được đền đáp. Hắn ngất đi. Hắn tỉnh lại khi ánh nắng chói chang rọi trên mặt hắn. ánh nắng rất bỏng. Cổ họng hắn khô đắng, người hắn bưng bưng như lên cơn sốt. Gượng đứng dậy, hắn lao đảo bước đi, nhìn quanh. Nước mênh mông. Hắn đang ở trên một hòn đảo nhỏ, đường kính khoảng hơn ba mươi mét. Có lẽ đây là ngọn một quả núi dưới biển. Trên đảo

không có cây cối, vài chỗ có đất, còn toàn là đá, mặt lồi lõm, rải rác những tảng đá lớn nhỏ...

Không chết dưới biển cũng chết ở đây Hấn nghĩ thầm, mà cái chết này có lẽ còn ghê gớm hơn. Hấn thất thểu bước đi. Sau khi xem xét hòn đảo nhỏ, hấn hoàn toàn tuyệt vọng. Liệu người ta có tìm đến đây không? Nơi này có trên bản đồ hàng hải không? Những người đi tìm dấu vết con tàu đắm đêm kia có ngờ rằng có người trôi giạt đến đây không? Nơi đây cách chỗ đắm chừng bao xa? Nhiều ý nghĩ quay cuồng trong đầu óc bưng bưng của hấn. Hấn thấy đói cồn cào và khát, khát ghê gớm. Có thể sẽ có người đến đây nhưng bao giờ? Ngày mai, tuần tới, tháng tới? Hấn lấy gì ăn? Lấy gì uống? Làm thế nào sống đến lúc có người xuất hiện? Mà người ta đến đây làm gì chứ?

Hấn lại thấy đói, cái đói cồn cào, nhộn nhạo trong bụng hấn. Đã gần hai ngày đêm không được ăn gì, chỉ uống mà lại uống toàn nước biển! Hấn nghĩ thầm “Tình trạng này mình sống được bao lâu?”

Ánh mắt thần thờ của hấn vô tình trông thấy một cái gì nổi trên mặt biển. Hấn nhìn kỹ... hình như một cái thùng gỗ. Hấn đứng dậy, bước tới để nhìn cho rõ. Sóng đang đưa nó vào bờ. Đứng rồi, một cái thùng gỗ. Thùng gì vậy? Hấn bước tới nữa, sát mép hòn đảo. Sóng đánh nước bắn lên chân hấn. Cái thùng đã đến vừa tầm tay hấn, hấn nắm lấy nó, hai tay nhấc lên. Đó là một cái thùng gỗ hình vuông mỗi cạnh độ sáu mươi phân. Nắp thùng có then cài. Hấn mở ra. Trong thùng có một cái hộp bằng giấy dầu, khá dày và một cái can bằng nhựa. Nước chỉ mới lọt vào độ một phân. Hấn mừng muốn hét lên vì hấn thấy thủy thủ trên tàu dùng những cái can như vậy để chứa nước ngọt. Hấn mở nắp cái hộp giấy dầu... hơn nửa hộp bánh bích quy! Hấn mở can nước, nếm thử... đúng là nước ngọt! Hấn dốc vào miệng... nước! Trời ơi, nước! Nước không màu không mùi sao lúc này lại ngon thế! Đặt can nước xuống, hấn bốc bánh ăn ngấu nghiến. Ăn được mười cái, hấn sức nhớ. Không, không được phí phạm! Phải nghĩ đến những ngày tới. Hấn nhìn can nước, còn nhiều, ít nhất phải tám lít. Hấn đếm bánh... còn bảy mươi lăm cái. Hấn tính nhẩm “mỗi ngày ăn mười cái thì được hơn bảy ngày, không, vậy thì phí quá, sáu cái thôi, sáng trưa và tối, mỗi bữa hai cái và một ngụm nước... như thế sẽ được hơn mười hai ngày... Rất có thể trong thời gian đó sẽ có tàu, thuyền đi ngang qua đây. Có thể lâu hơn... mình phải ăn bớt đi, một ngày bốn cái thôi... nhưng như vậy làm sao sống nổi?... Không sao, người ta có thể nhịn đói lâu hơn nhịn khát, mình phải thật tiết kiệm nước...”

Hấn xếp tất cả chỗ bánh vào hộp giấy dầu, vặn chặt nắp can nước, bỏ tất cả vào thùng gỗ, đóng nắp cài then cẩn thận rồi đi quanh đảo, nhìn tứ phía. Không có bóng dáng một chiếc tàu nào, chỉ nước mênh mông.

Trời bắt đầu tối. Hấn tìm một chỗ khá bằng phẳng để nằm, đặt cái thùng gỗ bên cạnh. Người hấn vẫn hâm hấp như sốt. Hấn nghĩ thầm “Có lẽ cái thùng này rơi từ một trong những chiếc thuyền cấp cứu đêm kia... không biết nó sẽ cứu mình hay chỉ kéo dài cái chết của mình?”

Suy nghĩ miên man và hấn thiếp đi.

Khi hấn tỉnh giấc, mặt trời đã lên. Hấn mở thùng gỗ, lấy ra hộp bánh và can nước. Hấn ăn hai cái, không dám ăn nhiều hơn. Hấn nhắm nhai từng chút hương vị ngọt ngào của đường, trứng, sữa và bơ. Chưa bao giờ hấn thấy bánh bích quy ngon như thế. Ăn xong, hấn uống nước, chỉ dám uống một ngụm rồi cẩn thận xếp hộp bánh và can nước vào thùng gỗ. Người hấn vẫn như trong cơn sốt. Ánh nắng bắt đầu gay gắt. Vậy là đã bốn ngày trôi qua, hai ngày trên biển, hai ngày trên đảo. Liệu hấn có còn trông thấy đất liền không? Có còn gặp lại gia đình, người thân không? Hấn là nhà sưu tập tem. Hấn đi từ lúc đến nhiều nước để xem những con tem quý mà người ta báo cho hấn đến coi... hấn không đem theo nhiều tiền mặt, chỉ có ngân phiếu. Tập ngân phiếu đã chìm theo con tàu. Hấn bỗng sức nhớ, thò tay vào túi. Nó vẫn còn. Hấn lấy ra một tờ giấy năm mươi đô-la nhàu nát và một cái kính lúp khá lớn. Cái kính dùng để coi tem. Cái bật lửa nạm vàng ở túi kia đã rơi mất. Nhưng những thứ còn lại này sẽ giúp gì được cho hấn? Hấn bỏ tờ giấy bạc và cái kính lúp vào túi áo rồi ngồi chờ người, nghĩ ngợi mông lung.

Tối hôm đó, hấn ăn hai cái bánh và uống một ngụm nước rồi nằm ngủ. Ngày nóng như thiêu, đêm lạnh cắt thịt, lại không chỗ trú, thế là hấn ốm, hấn lên cơn sốt dữ dội.

Hắn rên rĩ trong cơn nhức đầu ghê gớm, trong cái lạnh của đêm trên biển, trong cơn đói khát... hắn ngủ hay ngất đi lúc nào không hay

Sáng hôm sau hắn vẫn thấy trong người bưng bưng và cơn nhức đầu mới càng ghê gớm. Hắn ăn hai cái bánh rồi uống một ngụm nước. Cổ họng khô khốc, hắn muốn uống thêm một ngụm nữa nhưng không dám. Hắn đứng dậy, lảo đảo đi quanh. Lát sau, hắn trở lại bên thùng gỗ. Ngay khi sắp ngồi xuống thì hắn thấy thấp thoáng hình dáng một con tàu xa mãi phía chân trời. Hắn đứng bật dậy, quên cả đói khát, mệt mỏi. Con nhức đầu cũng biến mất. Chạy nhanh đến mép hòn đảo, hắn giơ tay vẫy một cách điên cuồng. Con tàu từ từ mất dạng. Hắn quỵ xuống, gục mặt khóc nức nở. Thế là hết ! Khóc chán, hắn đứng dậy trở về chỗ cái thùng. Bỗng trong đầu hắn nảy ra ý nghĩ “ừ, sao mình không nghĩ ra nhỉ? Sao mình ngu quá vậy?”. Hắn bước đến bên cái thùng gỗ, mở nắp lấy hộp bánh và can nước ra ngoài. Hắn giơ cao cái thùng gỗ, đập mạnh xuống đất. Lát sau, hắn gom tất cả mảnh vụn lại thành một đồng. Cầm cái kính lúp trong tay, ngắm nghía thâm nghĩ “ánh nắng xuyên qua mặt kính hội tụ đủ để làm bắt lửa... nếu có tàu đi ngang qua mình sẽ đốt... họ sẽ thấy khói...”. ý nghĩ khác bỗng đến: “Nếu có tàu đi ngang qua ban đêm thì sao, lúc mình đang ngủ?”. Lắc đầu chán nản. Tuy thế, hắn vẫn hy vọng. Con nhức đầu trở lại. Miệng hắn đắng nghét. Ánh nắng bắt đầu thiêu đốt thân xác khốn khổ của hắn. Nheo mắt nhìn ra biển... có cái gì... một cái thùng gỗ nữa ! Hắn đứng bật dậy, chạy tới. Nó đang tấp vào bờ. Ngay sau đó, hắn nhận ra đó là một cái thùng rỗng, không có nắp. Định quay đi thì hắn sực nhớ “Ồ... phải có thật nhiều khói...”. Hắn đến bên mép đảo, cái thùng vừa đến đúng tầm với của hắn. Nó lớn hơn cái thùng kia, gần gấp đôi. Hắn lại đập nát nó ra, chắt thêm vào đồng gỗ trước. Bây giờ thì chỗ gỗ ấy đủ để quay chín một con heo

Xế chiều, hắn ăn hai cái bánh và uống một ngụm nước. Hắn vẫn sốt, cơn nhức đầu vẫn không giảm. Đêm xuống, hắn mệt nhọc thiếp đi...

Sáng hôm sau, hắn thức giấc trong cảm giác kỳ lạ. Con sốt vẫn còn nhưng đỡ nhức đầu một chút. Hắn thấy hình như có cái gì khác thường trên đảo. Nặng nhọc, hắn đứng dậy nhìn quanh và hắn thấy...

Cách hắn độ bảy, tám thước, một con chuột khá to đang đứng trên một tảng đá lớn. Nó đảo mắt nhìn quanh. Hắn sững người giây lát rồi cười chua chát ” mày cũng sẽ chết khô trên hòn đảo này như tao thôi!”. Có lẽ nó cũng ở trên con tàu đó, trong hầm chứa lương thực, trôi giạt đến đây. Hắn bỗng thấy thích thú vì không phải chỉ có mình hắn trên đảo này. Hắn có bạn ! Con chuột nhảy xuống và biến mất sau những tảng đá. Không nghĩ đến nó nữa, hắn mở hộp lấy ra hai cái bánh nhấm nháp từng chút. Vừa giờ sau, hắn ăn hết cái bánh, không để rơi vãi đi đâu một chút nào. Uống một ngụm nước rồi hắn đứng dậy đi quanh đảo. Vẫn trên trời dưới nước, nước mênh mông, không một bóng tàu thuyền nào. Hắn đi quanh, nhìn về phía xa hút tầm mắt, hy vọng, trông mong...

Lát sau, khi đã mệt, hắn trở lại chỗ cũ. Vừa ngồi xuống thì hắn nghe có tiếng động. Hắn lắng tai. Cái gì vậy? Tiếng động lại phát ra, ngay bên cạnh hắn, trong hộp bánh. Hắn mở to mắt. Một lỗ thủng bên thành hộp.

Con chuột ! Hắn chụp lấy cái hộp và nhanh như cắt, con chuột thò đầu ra, nhảy xuống, chạy mất trước khi hắn kịp có phản ứng.

Nó ăn bánh của mình. Đồ khốn !

Hắn lấy hết bánh ra và đếm lại. Hắn đã ăn mười cái thì phải còn sáu mươi lăm cái, bây giờ chỉ còn bốn mươi cái nguyên vẹn, mười cái bánh vỡ và vụn bánh... nó ăn hết gần mười ngày lương thực quý giá của hắn. Mắt hắn tóe lửa nhìn quanh, không thấy nó đâu cả. Nhưng làm sao giết được nó? Hắn cởi áo khoác, đặt tất cả bánh nguyên và vỡ vào rồi cuộn lại. Hắn vét tất cả vụn bánh, để dành cho bữa chiều. Từ bây giờ hắn sẽ không rời gói bánh quý giá này nữa

Xẩm tối, sau khi ăn xong chỗ vụn bánh, uống một ngụm nước, hắn lại thấy nhức đầu. Hình như cơn sốt tăng thêm. Hắn nằm xuống, hai tay ôm gói bánh và mau chóng rơi vào giấc ngủ mê mệt.

Sáng hôm sau, khi thức giấc, hắn hốt hoảng khi thấy vụn bánh rơi vãi đầy trên ngực hắn và trên mặt đất, đá, cạnh hắn. Cái áo rách một lỗ lớn. Nó cần thùng áo mình để ăn bánh! Điên cuồng, hắn giở tung cái áo ra. Chỉ còn hai mươi cái nguyên vẹn, chỗ còn lại là bánh vỡ và vụn bánh. Hắn ngồi chờ người một lúc rồi đứng dậy “Nó phải chết!”.

Hắn gói chỗ bánh lại và xách đi. Hắn đi tìm con chuột. Chẳng thấy nó đâu cả. Lát sau, nhức đầu và mệt lả vì cơn sốt và đói khát, hắn ăn hết chỗ vụn bánh rồi trở lại chỗ cũ để can nước. Hắn uống một ngụm nước rồi vặn nắp can thật chặt trong khi đầu óc nghĩ cách bắt con chuột. Làm thế nào để bắt nó bằng hai tay? Hắn lại đi tìm nó. Vẫn không thấy bóng dáng nó đâu cả. Thất thểu quay trở về, hắn đi men theo mép đảo. Đi ngang một tảng đá lớn hình bầu dục, một đầu bẹt, chia ra biển như một cái cầu nhảy ở hồ bơi, nửa dưới nước, nửa trên cạn. Con chuột đang bơi ở đó. Hắn đứng lại. Nó đã thấy hắn. Nó giương đôi mắt tròn xoe nhìn hắn như trên chọc. Hắn bước đến. Ngay lập tức, nó lặn xuống và mất hút. Hắn đứng chờ và chỉ chút xíu sau, hắn thấy nó nổi lên ở đằng kia, cách hắn vài mét, nó nhảy lên bờ. Hắn mới bước được hai bước thì nó đã biến mất sau những tảng đá. Con giận cùng cơn sốt làm hắn ngây ngất cả người. Hắn không biết phải làm gì.

Ánh nắng lại tiếp tục thiêu đốt da thịt hắn. Hắn chợt nghĩ ra một cách để giấu bánh. Trên đảo có vài chỗ có đất. Hắn đến đó, dùng cái cán của chiếc kính lúp để đào đất. Hắn đào từng chút, từng chút. Khi mồ hôi đã ướt đầm áo sơ mi thì cái hố cũng vừa xong. Hắn đặt gói bánh vào đó, lấp đất lại, kiểm một tảng đá chặn lên trên. Vậy là yên trí. Chỉ có hắn mới biết chỗ giấu bánh và chỉ có hắn mới có thể lấy được mà thôi.

Suốt buổi chiều, hắn ngồi chịu trận cho cái nắng ác độc hành hạ thịt da. Cơn sốt vẫn đeo đẳng, đầu nhức dữ dội. Trời tối, hắn đào đất, lấy gói bánh và chỉ dám ăn một cái, uống một ngụm nước. Hắn lấp đất và chặn tảng đá lại như cũ.

Đêm đó hắn ngủ ngon.

Sáng hôm sau, hắn quan sát bốn phía mặt biển một lúc rồi quay trở lại chỗ chôn bánh. Lật tảng đá, đào đất lên để rồi hắn bật khóc. Cái áo rách tung. Có một lỗ ngàm bên dưới chỗ giấu bánh. Hắn mở cái áo rách bươm để nhìn thấy cảnh đau lòng. Chỉ còn chín cái nguyên vẹn, vài cái bánh vỡ và ít vụn bánh.

Hắn vừa khóc vừa quỳ xuống liếm hết chỗ bánh vụn. Hắn gói chỗ bánh còn lại vào cái áo rách nát rồi nặng nề đứng dậy, trở lại chỗ để can nước, ngồi thẫn thờ nhìn ra biển.

Lại một ngày cực hình. Ánh nắng hành hạ hắn không chút xót thương, cái nắng ghê hồn làm da thịt hắn như bốc khói. Cơn sốt vẫn không giảm. Đầu hắn nhức như búa bổ.

Đêm xuống, hắn ăn một cái bánh, uống một ngụm nước rồi đi nằm. Trải cái áo rách trên đất, hắn đặt tất cả bánh lên đó rồi nằm đè lên. Bánh vỡ cũng được miễn con chuột không thể ăn trộm...

Hắn giật mình thức giấc lúc nửa đêm. Hình như có tiếng động. Ở đâu? Có cái gì động dậy dưới lưng hắn. Hắn ngồi dậy. Ánh trăng soi rõ cảnh không thể tin được. Con chuột đào một lỗ trên mặt đất, cách hắn vài tấc, đi ngàm dưới đất đến dưới lưng hắn. Chỉ còn ba cái bánh! Như hóa điên, hắn đứng dậy nhìn quanh. Ánh trăng tuy sáng nhưng không đủ để thấy nó, mà có lẽ nó cũng đã chạy mất rồi. Hắn không ngủ được nữa. Hắn ngồi đến sáng.

Khi mặt trời đã lên cao, hắn ăn nửa cái bánh rồi không chịu nổi, hắn ăn hết nửa còn lại. Bây giờ chỉ còn hai cái. Hắn uống một ngụm nước rồi nghĩ ngợi trong cơn nhức đầu lẫn chóng mặt. Sau hai ngày nữa, hắn sẽ ăn gì? Hắn không dám nghĩ nữa. Nặng nhọc đứng dậy, hắn bước quanh, dõi mắt ra xa mong gặp bóng dáng một con tàu. Vẫn trời nước mênh mông... tuyệt vọng, hoàn toàn tuyệt vọng.

Một ngày nữa trôi qua, hắn không thấy bóng dáng con chuột đâu cả. Đêm đó hắn ăn một cái bánh, uống một ngụm nước rồi ngủ.

Hắn thức giấc trong cơn sốt hầm hập và cơn khát cháy cổ. Lại cái nắng cay nghiệt đang hành hạ hắn. Có lẽ hắn ngủ mê vì cơn sốt và đói khát. Gượng ngồi dậy, hắn vớ tay lấy can nước. Can nước bỗng lên, nhẹ tênh!

Ánh mắt ngây dại của hắn nhìn sững cái can nhựa. Chỉ còn một chút nước đọng ở đáy can. Gân đáy can, có một lỗ thủng nhỏ, vết răng chuột gặm...

Hắn ngất đi. Khi hắn tỉnh lại thì mặt trời đã đứng bóng. Hắn không nghĩ ngợi được gì nữa. Hắn ăn nốt cái bánh còn lại rồi tiếp tục ngồi hững hờ ánh nắng trừng phạt. Đêm đó hắn nói sáng nhiều trong giấc ngủ.

Sáng hôm sau, hắn uống một ngụm nước khi vừa thức giấc. Chả còn gì để ăn. Gắng gượng ngồi dậy, đi quanh nhưng đầu gối hắn cứ muốn khụy xuống. Lát sau, không thể đi nổi nữa, hắn xách can nước còn lại một chút trở về chỗ cũ.

Con chuột đâu nhỉ? Một ý nghĩ chợt lóe trong đầu hắn.

“Tại sao mình không ăn nó? Nó là món thịt tươi duy nhất trên đảo này... ít ra mình cũng sống được thêm vài ngày nữa...”

Hắn đi tìm con chuột và thấy nó. Nó đứng lấp ló sau một tảng đá gần đó, đôi mắt tròn xoe tinh quái như trêu chọc, thách thức hắn. Giả như hắn còn mạnh khỏe thì cũng chưa chắc bắt được nó, giờ đây hắn quá yếu. Biết rằng không thể nào bắt được nó, hắn chán nản ngồi xuống. Chợt hắn nghĩ ra một cái mẹo.

“Giả chết ! Nó sẽ đến gần mình, bò lên người mình, có thể nó sẽ bò lên tay, ngay bàn tay mình...”

Thế là hắn nằm xuống trong ánh nắng hòa ngục. Hắn không biết mình sẽ chịu đựng được bao lâu. Mắt hắn nhử nhối tuy đã nhắm chặt. Đúng lúc hắn sắp bỏ cuộc thì nó đến. Quả nhiên nó mắc bẫy hắn thật. Nó bò lên chân hắn, đến đùi, bụng rồi nhảy xuống. Hắn tưởng nó bỏ đi nhưng không, nó lại nhảy lên, bò trên ngực hắn. Hắn chờ mong nó bò xuống tay hắn nhưng nó đứng im. Hắn không thể chờ đợi lâu hơn nữa. Thu hết sức lực, hắn chụp mạnh và ngồi bật dậy, mắt hắn hoa lên vì ánh nắng. Hắn không nhanh bằng nó, nó chạy mất.

Đêm đó, cơn sốt vẫn hành hạ hắn.

Sáng hôm sau, hắn không còn sức lực để đứng dậy nữa. Hắn đã uống hết những giọt nước cuối cùng.

Trưa hôm đó, hắn thấy các ngón tay bắt đầu tê dại. Hắn biết đó là triệu chứng đầu tiên của sự thiếu nước trong cơ thể. Chiều hôm đó, cảm giác tê dại lan dần trên cánh tay.

Sáng hôm sau, cảm giác tê dại đã ở mặt. Hắn biết đã đến những giờ phút cuối cùng của cuộc đời hắn. Không còn hy vọng gì nữa. Hắn cố gượng ngồi dậy nhưng lại gục xuống. Hắn nằm nghiêng một bên và trông thấy con chuột. Nó đứng cách hắn khoảng bốn, năm mét, đang nhìn hắn. Không có nước thì sao mà sống được nhỉ? Không có nước thì sao cứ nhờn như thế kia? Lại có vẻ mập mập nữa. Hắn chợt hiểu. Trên đảo có những hốc đá giống như hang chuột mà tay hắn không thể cho vào lọt, ban đêm rất lạnh, ban ngày nóng, quá nóng nên nước bốc hơi, hơi nước đó bám vào bờ đá như một thứ nước cất không còn muối. Nó liếm lớp nước đó. Vậy là nó may mắn hơn mình. Hắn thấy tức tối. Nó hại mình, nó sống lâu hơn mình. Hắn nhìn nó, nó vẫn nhìn hắn. Nó bước tới vài bước, nghe ngóng. Thấy hắn nằm im, nó bước tới bước nữa, nữa... hai thước, một thước, nửa thước. Hắn vung tay ra nhưng cánh tay hắn run rẩy rồi rũ xuống. Con chuột chạy mất.

Đầu hắn nhử nhối dữ dội, hắn ngất đi. Hắn tỉnh lại khi mặt trời đã hơi chệch bóng, có lẽ khoảng một giờ trưa. Không phải tự nhiên hắn thức tỉnh mà có cái gì chạm vào tay hắn.

Con chuột ! Nó đang gặm tay hắn ! Nó ăn hắn !

Hắn không ngờ đến chuyện này. Hắn định ăn nó và giờ đây nó ăn hắn ! Hắn rút tay lại, con chuột chạy mất. Cái đói khát, mệt mỏi bỗng biến đâu mất. Không ! CẢNH BẠC này hắn phải thắng, con chuột sẽ không ăn được hắn, hắn không để nó được

toại nguyện. Hấn rùng mình giữa cái nắng ghê gớm khi nghĩ rằng con chuột sẽ ăn dần thân thể hấn, mỗi ngày một chút: tay chân, ruột gan... xác hấn sẽ nuôi nó trong nhiều ngày và hấn sẽ phải chết một cách đau đớn... Không, hấn phải thắng ! Ý nghĩ ghê gớm đã hình thành trong đầu hấn.

Hấn sẽ dùng cái kính lúp để đốt đồng gỗ và hấn sẽ nằm trong đó, ngọn lửa sẽ thiêu xác hấn ra to, nó sẽ không ăn được tí gì của thân thể hấn. Nhưng chỗ củi đó liệu có đủ để thiêu hấn ra tro không? Hấn chưa chắc nghĩ thâm, có lẽ không đủ. Nhưng ít ra mình cũng đã chết để không thấy nó ăn thịt mình. Hấn không thể chịu nổi ý nghĩ bị ăn sống. Gom hết tàn lức, hấn gượng ngồi dậy, lết dần đến đồng gỗ. Chỉ độ tám thước thôi sao mà hấn thấy xa quá. Cuối cùng hấn cũng đến nơi. Nghỉ một chút rồi hấn lấy cái kính lúp ra. Mặt trời hơi nghiêng, có lẽ khoảng hai giờ. Tay hấn run quá, không cầm vững được cái kính. Hấn xoay sở và sau cùng đặt gác nó lên một cục đá nhỏ. Ánh nắng gay gắt xuyên qua mặt kính hội tụ, chưa đầy một phút sau, trên mặt một tấm ván đã nám đen, bốc khói. Đồng ván đã quá khô vì nhiều ngày phơi nắng... một đốm lửa đỏ xuất hiện trên mặt miếng ván, khói bốc nhiều hơn, vết cháy đen loang rộng. Ngay lúc đó, hấn thấy con chuột bên kia đồng ván, lưng quay về phía hấn. Nó đang ngậm trong miệng một con cá nhỏ. Con cá chỉ bằng hai ngón tay. Hấn chợt thấy đổi cơn cào, quên cả việc đang làm, vừa bò vừa lết lại chỗ con chuột. Nó vừa nhả con cá ra, có lẽ nó bị sóng đánh văng lên bờ. Con chuột nghe tiếng hấn, nó ngoạm lấy con cá và chạy mất. Đầu óc hấn quay cuồng vì cố gắng quá sức, hấn quy xuống. Rủi thay, đầu hấn va phải một cục đá, hấn suýt ngất đi, nhưng không, hấn vẫn tỉnh, cảm thấy một luồng hơi nóng hắt tới từ phía sau lưng. Chậm chạp quay đầu lại, hấn thấy ngọn lửa đã bùng lên, đồng gỗ khô nẻ bắt cháy nhanh chóng. Hấn đang nằm cách đồng lửa khoảng sáu, bảy thước. Hấn cố lết lại. Cơ thể hấn không còn chút sức lực nào. Hấn ước sao mình được nằm trong đồng lửa đó. Hấn cố nữa, cố nữa, nhưng chỉ được nửa thước. Hơi nóng hắt vào mặt hấn, lên người hấn. Hấn chợt ân hận “sao lúc này mình không ráng lặn xuống biển nhỉ?... Mà không biết có nổi không?...”. Hấn ngất đi.

Khi tỉnh lại hấn thấy trời chưa tối hẳn, ánh nắng hoàng hôn còn trên đảo. Đồng gỗ đã cháy hết, chỉ còn đồng than hồng đang tàn. Những cuộn khói trắng bốc cao trên nền trời màu cam. Giờ thì hoàn toàn tuyệt vọng. Từng thớ thịt trong cơ thể hấn đau nhức rã rời.

Màn đêm xuống dần.

Hấn vẫn thức, vẫn tỉnh và biết con chuột đã đến. Nó đang cắn ngón chân của hấn. Hấn không thấy đau, chỉ thấy nhột vì cơ thể hấn giờ đã tê dại. Hấn không sợ, không kinh hoàng vì sắp bị ăn sống nữa mà chỉ thấy chua chát.

Mình đã thua !

Hấn không thể cử động dù chỉ một đốt ngón tay. Hấn nhắm mắt lại. Con chuột vẫn gặm ngón chân hấn. Hấn bỗng thấy ngứa ngáy khắp người và ngay sau đó hấn nghe có tiếng động.

Tiếng xích sắt loảng xoảng và tiếng người lao xao:

- Đây rồi, có một người ở đây!
- Tôi đã nói mà... rõ ràng có khói...
- Kia, đồng than đang tàn kia...
- Anh ta còn sống không?
- Không biết, để tôi coi...

Họ đặt hấn lên một cái băng-ca, khiêng ra ca-nô để chuyển lên tàu. Lúc đến mép hòn đảo, hấn sực nhớ, hấn mấp máy môi. Qua ánh đèn măng-sông sáng rực, một người trông thấy, cúi xuống hỏi:

- Anh muốn nói gì?

Hấn thì thào, yếu ớt:

- Trong túi... áo tôi... có năm mươi... đô-la... lấy ra...

Người đó làm theo lời hấn và hỏi:

- Để làm gì?
- Trên tàu... có bánh... bánh quy không?
- Có.
- Có nước... ngọt không?
- Có.

- Bán cho tôi... năm mươi đô-la... cả bánh và... nước... bỏ lên đảo cho tôi... tôi đã thắng...

Người đó nói lại cho những người kia nghe. Họ nghĩ hấn mê sảng. Nhưng có một

người nói:

- Chắc có chuyện gì đấy, cứ làm theo lời anh ta và lấy tiền đi

Hắn gắng gượng cho đến khi thấy họ mang hai thùng bánh rất to và hai thùng nước bỏ lên đảo, lúc đó, một màn đen phủ chụp lấy người hắn.

Con tàu không nhô neo cho đến sáng hôm sau Họ tiếp nước biển và tiêm thuốc hồi sức cho hắn. Họ muốn biết chuyện gì đã xảy ra với con tàu, với những hành khách... Dù rất yếu, hắn vẫn đủ sức cho họ biết có lẽ hắn là người duy nhất sống sót.

Hắn hỏi mượn một cái ống dòm, nhìn về hòn đảo

Hắn thấy con chuột đang đứng trên thùng bánh, hai chân trước cầm một cái bánh, gặm ngon lành, cặp mắt dáo dác nhìn quanh...